

I

Het fonkelende web

*Nog altijd zit zij daar; zij is jong en de aarde is oud,
En, subtiel en in gepeins verzonken,
Lokt mannen naar het fonkelende web dat ze weeft,
Tot het hart en lichaam en leven in zijn greep verstrikt houdt.
De roos en papaver zijn haar bloem; want welke knaap
Wordt niet gestrikt, o Lilith, door verspreide geur
En zacht gegeven kussen en zachte slaap?
– Dante Gabriel Rossetti, 'Lilith'*

Een rokerige wintermist was over Londen neergedaald, tastte met bleke tentakels over de straten en omhulde de gebouwen met mat engelenhaar. Het grijze waas lag over de dode bomen langs de lange, verwaarloosde oprit naar Huize Chiswick terwijl Lucie Herondale er in haar koets naartoe reed. Het dak van het huis rees uit de mist op als een bergtop in de wolken boven de Himalaya.

Bij het bordes aangekomen legde ze een deken over haar paard Balios heen, gaf het dier een kus op zijn neus en liep naar de resten van de tuin. Ze passeerde de gebarsten en gebroken standbeelden van Vergilius en Sophocles, overwoekerd met lange ranken; hun stenen ledematen lagen tussen het onkruid. Andere standbeelden gingen deels verborgen achter overhangende bomen en verwilderde heggen, alsof ze door de dichte begroeiing werden verslonden.

Ze stapte over een omgevallen rozenprieel heen en kwam

uiteindelijk bij het oude bakstenen schuurtje in de tuin aan. Het dak ervan was allang verdwenen; Lucie had een beetje het gevoel alsof ze op een verlaten herdershut op de hei was gestuit. Er steeg zelfs een dunne vinger van grijze rook uit op. Als dit *De mooie Cordelia* was, zou er nu een waanzinnige maar knappe hertog over de hei aan komen strompelen, maar zulke dingen gebeurden alleen in boeken.

Rondom de schuur zag ze de bergjes waar Grace en zij de afgelopen vier maanden hun mislukte experimenten hadden begraven – de doodgevallene vogels en de door katten gedode ratten en muizen die ze steeds opnieuw hadden geprobeerd weer tot leven te wekken.

Tot nu toe had niets gewerkt. En Grace wist nog niet eens alles. Ze was zich nog niet bewust van Lucies macht om de doden te bevelen. Ze wist niet dat Lucie had geprobeerd die kleine lichaampjes te bevelen weer tot leven te komen, had geprobeerd in hen te tasten en iets vast te pakken wat ze kon terugtrekken naar de wereld van de levenden. Maar het was niet één keer gelukt. Als er al iets in ze had gezeten wat Lucie mogelijk kon bevelen, was het met hun dood verdwenen.

Dat had ze allemaal niet aan Grace verteld.

Lucie haalde filosofisch haar schouders op, liep door naar de dikke houten deur – ze vroeg zich weleens af wat een deur voor zin had in een gebouw zonder dak – en klopte aan met het afgesproken signaal: één twee, één twee.

Meteen hoorde ze voetstappen, de grendel knarste en de deur zwaaide open. Grace Blackthorn stond in de deuropening, haar gezicht strak en serieus. Zelfs in het mistige weer glansde haar haar, dat los om haar schouders hing, als zilver.

‘Je bent er,’ zei ze met meer verbazing dan blijdschap.

‘Ik had gezegd dat ik zou komen.’ Lucie drong zich langs Grace naar binnen.

Het schuurtje had maar één kamer en de vloer bestond uit harde aarde, nu deels bevroren. Onder het familiezwaard van de Blackthorns, dat aan ruw gesmede ijzeren haken hing, was een tafel tegen de muur geschoven. Op die tafel hadden ze een

provisorisch laboratorium opgebouwd; er stonden distilleerkolven en glazen flessen, een vijzel met stamper en tientallen reageerbuisjes. Een verzameling pakketjes en blikjes nam de rest van de tafel in beslag, sommige geopend, andere al leeg en op een hoopje gegooid.

Op de grond naast de tafel brandde een vuurtje, de bron van de rook die door het ontbrekende dak ontsnapte. Het vuur was onnatuurlijk stil en brandde niet op houtblokken maar op een bergje stenen, en de groenige vlammen likten hongerig omhoog alsof ze de ijzeren ketel wilden verslinden die er aan een haak boven hing. In de ketel zat een pruttelend zwart brouwsel dat aards en chemisch tegelijk rook.

Lucie liep langzaam naar een tweede, grotere tafel toe. Daar stond een doodskist op. Door het glazen deksel zag ze Jesse, precies zoals hij eruit had gezien toen ze elkaar de laatste keer hadden ontmoet – een wit overhemd, zwart haar dat lichtjes krulde in zijn nek. Zijn oogleden waren bleke halvemanen.

Lucie had zich niet beperkt tot vogels, ratten en muizen. Ze had ook geprobeerd Jesse te bevelen weer tot leven te komen, al had ze dat alleen kunnen doen in de korte periodes wanneer Grace even weg was en haar alleen liet met Jesse. Maar dat was haar nog slechter afgegaan dan met de dieren. Jesses lichaam was niet leeg zoals de dieren. Ze voelde iets binnen in hem: een leven, een kracht, een ziel. Maar wat het ook was, het zat verankerd in de leemte tussen leven en dood en ze kon het niet verplaatsen. Als ze het probeerde, kreeg ze een ziek en zwak gevoel, alsof ze iets verkeerd deed.

‘Ik wist niet of je nog wel kwam,’ zei Grace nors. ‘Ik wacht al een eeuwigheid. Heb je de doornappel?’

Lucie haalde het pakketje uit haar zak. ‘Het viel niet mee om weg te komen. En ik kan niet lang blijven. Ik heb vanavond met Cordelia afgesproken.’

Grace nam het pakketje aan en scheurde het open. ‘Omdat de bruiloft morgen is? Maar wat heb jij daarmee te maken?’

Lucie keek strak naar Grace, maar het andere meisje leek het echt niet te begrijpen. Grace begreep wel vaker niet waarom

mensen dingen deden wanneer de verklaring was dat vrienden zich nu eenmaal zo gedroegen of omdat je bepaalde dingen gewoon deed voor iemand op wie je gesteld was. 'Ik ben Cordelia's *suggenes*,' zei ze. 'Ik loop morgen met haar mee naar het altaar, maar ik ben er ook om haar te helpen en ondersteunen vóór de ceremonie. Vanavond ga ik met haar naar..'

Woesj. Grace had het pakketje in de ketel uitgestrooid. Een vlam schoot omhoog, en toen volgde er een rookwolkje. Het stonk naar azijn. 'Dat hoef ik allemaal niet te weten. Ik ben ervan overtuigd dat Cordelia me niet mag.'

'Ik ga het met jou ook niet over Cordelia hebben,' zei Lucie, een beetje hoestend.

'Nou, ik zou mij ook niet mogen als ik haar was,' zei Grace. 'Maar we hoeven het nergens over te hebben. Ik heb je niet gevraagd hierheen te komen om te kletsen.'

Ze keek in de ketel. Mist en rook wervelden door elkaar in het schuurtje en omringden Grace met een nevelige stralenkrans. Lucie wreef in haar gehandschoende handen, en haar hart bonsde toen Grace begon te spreken: '*Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!*'

Het brouwsel begon harder te borrelen, de vlammen sisten en rezen almaar hoger op naar de ketel. Een paar druppels klotsten over de rand en spetterden op de grond. Lucie sprong instinctief achteruit toen er groene scheuten uit de grond omhoogkwamen; er groeiden stelen en bladeren en knoppen uit terwijl de scheuten bijna tot aan haar knieën opschoten.

'Het werkt!' zei ze ademloos. 'Het werkt echt!'

Er trok een korte glimlach van blijdschap over Grace' normaal zo uitdrukingsloze gezicht. Ze stapte naar de kist toe, naar Jesse...

Zo snel als ze waren opgeschoten, verwelkten de bloemen en vielen ze van de stelen. Het was alsof ze naar versnelde tijd keken. Lucie keek machteloos toe toen ook de bladeren afvielen, de stelen verdorden en schilferden en vervolgens braken onder hun eigen gewicht.

Grace bleef verstijfd naar de dode bloemen op het zand staan

staren. Ze keek naar de kist, maar Jesse had zich niet bewogen.

Natuurlijk had hij zich niet bewogen.

Grace' schouders waren stram van teleurstelling.

'Ik zal Christopher de volgende keer om versere exemplaren vragen,' zei Lucie. 'Of krachtigere reagentia. Er moet iets zijn wat we fout doen.'

Grace ging bij de kist van haar broer staan en legde haar handpalm op het glas. Haar lippen bewogen alsof ze iets fluisterde; Lucie kon niet bepalen wat. 'Het probleem ligt niet in de kwaliteit van de ingrediënten,' zei ze met een kil, klein stemmetje. 'Het probleem is dat we te veel vertrouwen op de wetenschap. Activators, reagentia, de wetenschap is jammerlijk ontoereikend voor de prestatie die wij proberen te leveren.'

'Hoe weet jij dat nou?'

Grace keek haar koel aan. 'Ik weet dat je denkt dat ik dom ben omdat ik nooit naar school ben geweest, maar ik heb wel een paar boeken gelezen toen ik in Idris woonde. In feite heb ik me door het grootste deel van de bibliotheek heen gewerkt.'

Lucie moest toegeven dat Grace in elk geval deels gelijk had; ze had geen idee gehad dat Grace belangstelling had voor boeken, of voor wat dan ook, behalve mannen folteren en Jesse uit de dood terughalen. 'Als we niet op de wetenschap kunnen vertrouwen, wat stel jij dan voor?'

'Het voor de hand liggende. Magie.' Grace sprak alsof ze het tegen een kind had. 'Niet dit... dit kinderspel, met bezweringen uit een boek waarvan mijn moeder niet eens de moeite had genomen het te verstoppen.' Ze spuugde die woorden bijna minachtend uit. 'We moeten kracht putten uit de enige plek waar het te vinden is.'

Lucie slikte. 'Je bedoelt necromantie. Kracht putten uit de dood en die magie op de doden gebruiken.'

'Sommige mensen zouden dat soort magie kwaadaardig noemen. Ik noem het noodzakelijk.'

'Nou, ik zou het ook kwaadaardig noemen.' Lucie kon haar frustratie niet verbergen. Grace leek zonder haar tot een besluit te zijn gekomen, en dat was beslist niet in de geest van

hun partnerschap. 'En ik wil geen kwaadaardige dingen doen.'

Grace schudde achteloos haar hoofd, alsof Lucie moeilijk deed om niets. 'We moeten deze kwestie aan een necromantiër voorleggen.'

Lucie klemde haar handen om haar ellebogen. 'Een necromantiër? Nee toch? Zelfs al zouden we er een kunnen vinden, de Kloof zou het verbieden.'

'En daar is een reden voor,' kaatste Grace scherp terug. Ze pakte haar rokken bij elkaar en leek op het punt te staan het schuurtje uit te benen. 'Wat we moeten doen is niet strikt genomen goed. Niet... zoals de meeste mensen dat zouden zien, in elk geval. Maar dat wist je al, Lucie, dus doe maar niet alsof je zoveel beter bent dan ik.'

'Grace, nee.' Lucie ging tussen Grace en de deur in staan. 'Dat wil ik niet, en ik denk dat Jesse het ook niet zou willen. Kunnen we niet met een heksenmeester praten? Iemand die de Kloof vertrouwt?'

'De Kloof vertrouwt ze dan misschien, maar ik niet.' Grace' ogen brandden. 'Ik heb besloten met je samen te werken omdat Jesse je aardig leek te vinden. Maar je kent mijn broer nog maar heel kort, en je hebt hem nooit gekend toen hij nog leefde. Je bent niet bepaald een expert. Ik ben zijn zus en ik ga hem terughalen, ongeacht wat ik ervoor moet doen of hoe ik het moet doen. Begrijp je dat, Lucie?' Grace haalde diep adem. 'Het wordt tijd om te beslissen wat je belangrijker vindt: de geliefde heiligheid van je eigen leven, of mijn broer zijn leven teruggeven.'

Cordelia Carstairs grimaste terwijl Risa de schildpadkam steviger vastzette in haar donkerrode haar. De bediende had haar overgehaald het op te steken in een ingewikkeld kapsel waarvan ze zei dat het heel populair was.

'Je hoeft niet zoveel moeite te doen voor vanavond,' had Cordelia geprotesteerd. 'We gaan sleeën, dus mijn kapsel wordt toch een puinhoop, hoeveel spelden en kammen je er ook in steekt.'

Cordelia Carstairs

Risa's afkeurende blik had overwonnen. Ze vond waarschijnlijk dat Cordelia moeite moest doen om er goed uit te zien voor haar verloofde. Cordelia ging immers met James Herondale trouwen, die in de ogen van de schaduwjagers en de aardse samenleving beslist een goede vangst was; hij was knap en rijk, met goede connecties, en ook nog eens aardig.

Het zou James niet kunnen schelen of ze aankwam in een galajapon of zelfs spiernaakt, maar dat kon ze niet aan Risa uitleggen. In feite was het veel te riskant om aan wie dan ook uit te leggen.

'*Dokhtare zibaye man, tou ayeneh knodet ra negah kon,*' zei Risa, en ze hield een zilveren handspiegel voor Cordelia omhoog. Mijn mooie dochter, kijk in het glas.

'Het ziet er heel mooi uit, Risa,' moest Cordelia toegeven. De paarlemoeren kammen staken opvallend af tegen haar donkerrode haar. 'Maar hoe moet je dit nou morgen overtreffen?'

Risa knipoogde alleen. In elk geval één iemand verheugde zich op de volgende dag, dacht Cordelia. Elke keer als zij aan haar huwelijk dacht, wilde ze het liefst uit het raam springen.

Morgen zou ze voor de laatste keer in deze kamer zitten terwijl haar moeder en Risa zijden bloemen in haar lange, dikke haar vlochten. Morgen zou ze de gelukkige bruid moeten spelen. Morgen, als Cordelia heel veel geluk had, zouden de meeste bruiloftsgasten afgeleid worden door haar mooie kleding. Dat hoopte ze dan maar.

Risa gaf een tikje op haar schouder. Cordelia stond gehoorzaam op en haalde nog een keer diep adem voordat Risa de veters van haar korset aantrok, waarmee ze haar borsten omhoogduwde en haar rug rechtte. Een korset, dacht Cordelia geïrriteerd, was bedoeld om een vrouw bewust te maken van elke piepkleine manier waarop haar lichaamsvorm afweek van het onmogelijke schoonheidsideaal in de samenleving.

'Genoeg!' protesteerde ze toen de baleinen in haar huid drukten. 'Ik hoopte nog iets te eten op het feestje, weet je.'

Risa rolde met haar ogen. Ze hield een groenfluwelen jurk op, en Cordelia stapte erin. Risa schoof de lange smalle mou-

wen over haar armen en schikte het frivole witte kant bij de manchetten en de hals. Vervolgens begon ze met het dichtmaken van alle kleine knoopjes op de rug van de jurk. Hij zat strak; zonder korset zou Cordelia er nooit in zijn gekomen. De Herondale-ring, het zichtbare teken van haar verloving, glansde om haar linkerhand toen ze haar arm ophief zodat Risa Cortana op haar rug kon hangen.

‘Ik moet opschieten,’ zei Cordelia toen Risa haar een zijden tasje aangaf, en een mof om haar handen warm te houden. ‘James komt haast nooit te laat.’

Risa knikte ferm, wat voor haar gelijkstond aan een hartelijke omhelzing.

Het was waar, dacht Cordelia terwijl ze de trap af rende. James kwam haast nooit te laat. Het was de plicht van een verloofde om een dame te begeleiden naar feestjes en diners, om limonade en waaiers te halen en gewoon in haar buurt te blijven. James had zijn rol perfect gespeeld. Het hele seizoen was hij trouw met haar meegegaan naar allerlei tranentrekkend saaie bijeenkomsten van de Enclave, maar buiten die gelegenheden om zag ze hem amper. Soms ging hij met haar en de rest van zijn vrienden mee op uitstapjes die nog leuk waren ook – middagen in de Devil Tavern, theedrinken bij Anna – maar zelfs dan leek hij verstrooid en met zijn gedachten elders. Er was weinig gelegenheid om over de toekomst te praten, en Cordelia wist niet goed wat ze zou zeggen als die kans zich wel voordeed.

‘Layla?’

Cordelia was beneden in de gang aangekomen, betegeld met zwaarden en sterren, en zag niet meteen iemand. Toen besefte ze dat haar moeder, Sona, bij het raam aan de voorkant stond, waar ze een van de gordijnen opzijhield met haar smalle hand. Haar andere hand lag op haar gezwollen buik. De donkere schaduwen onder haar moeders ogen leken nog donkerder te zijn geworden.

‘Waar ga je ook alweer heen?’ vroeg Sona.

‘Het sleefeestje van de Pounceby’s op Parliament Hill,’ zei

Cordelia. 'Hun feestjes zijn eigenlijk altijd ontzettend saai, maar Alastair gaat erheen en ik wilde even aan iets anders denken dan aan morgen.'

Sona glimlachte. 'Het is heel normaal om nerveus te zijn voor je bruiloft, Layla *joon*. Ik was als de dood, de avond voordat ik met je vader trouwde. Ik ben bijna op de trein naar Constantinopel gestapt.' De glimlach vervaagde.

Ach, dacht Cordelia. Het was inmiddels een week geleden dat haar vader, Elias Carstairs, was ontslagen uit de Basiliás, het schaduwjagersziekenhuis in Idris. Hij had daar maanden verbleven – veel langer dan aanvankelijk verwacht – om te genezen van zijn alcoholprobleem, een probleem waar alle drie de andere leden van de familie Carstairs van wisten maar waarover nooit werd gesproken.

Ze hadden hem vijf dagen geleden al thuis verwacht. Maar ze hadden niets van hem gehoord, behalve een korte brief verstuurd vanuit Frankrijk. Geen belofte dat hij terug zou zijn voordat Cordelia ging trouwen. Het was een ellendige situatie, nog ellendiger gemaakt doordat Cordelia's moeder noch haar broer Alastair erover wilde praten.

Cordelia haalde diep adem. '*Mámàn*. Ik weet dat je nog steeds hoopt dat pap op tijd thuiskomt voor de bruiloft...'

'Dat hóóp ik niet, ik wéét het,' zei Sona. 'Wat hem ook vertraagd heeft, hij zal het huwelijk van zijn enige dochter niet mislopen.'

Cordelia schudde bijna haar hoofd van verwondering. Hoe kon haar moeder zoveel vertrouwen hebben? Haar vader had zoveel verjaardagen gemist, en zelfs Cordelia's eerste rune, vanwege zijn 'ziekte'. Het was een ziekte waarvoor hij uiteindelijk gearresteerd was en naar de Basiliás in Idris was gestuurd. Hij zou nu genezen moeten zijn, maar het was niet veelbelovend dat hij er nog steeds niet was.

Ze hoorden klossende laarzen op de trap en Alastair verscheen in de gang, met zwierend donker haar. Hij zag er knap uit in een nieuwe tweedjas, maar hij fronste.

'Alastair,' zei Sona. 'Ga jij ook naar dat sleefestje?'